

Ἡ ΦΩΝΗ τῆς ὀρθοδοξίας

15)ΜΕΡΟΝ ὈΡΓΑΝΟΝ τῆς ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ τῶν ὙΠΗΧΩΝ ὈΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ

Κυριακὴ 23 Σεπτεμβρίου 1958 (Π.Ο.Η.)
Ἔτος ΙΓ'. Ἀριθ. 295 Τυχὴ Φύλλον Δρχ. 1

ΕΚΔΟΣΙΣ ΓΕΝΙΚΟΥ ΦΙΛΟΤΕΧΝΟΥ ΤΑΜΕΙΟΥ Γ.Ο.Χ.
Γραφεῖα : Ὁδὸς Κάνιγγος 32 — Ἀθήναι

Διευθύνεται ὑπὸ Ἀμελοῦς Συντακτικῆς Ἐπιτροπῆς

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ :

Ἐξάμηνος Δρχ. 15.— Ἐτησίᾳ Δρχ. 50

Ἐξαετηρικοῦ : Ἐξάμ. Δολ. 2.— Ἐτησίᾳ Δολ. 4

ΠΑΝΗΣΙΟΝ ΤΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ Κ. ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΥ

Δὲν εἶναι ἀπλῶς ἓνας πολυσέβαστος φίλος μας· εἶναι ἓνας στοργικὸς συμπαραστάτης, ὁ Μακαριώτατος Πάπας καὶ Πατριάρχης Ἀλεξανδρείας κ. Χριστόφορος. Αὐτὴν τὴν ἐντύπωσιν ἀπεκομίσαμεν κατὰ τὴν ἐπίσκεψίν μας εἰς Κηφισιάν.

Μᾶς ἐδέχθη μὲ μίαν ἀγιογραφικὴ καλωσύνη, ἐνῶ τὰ ἐρευνητικὰ του μάτια ἀνεμόχλευαν μὲ ἱκανότητα τὰ ψυχικὰ μας βάθη, διὰ νὰ συλλάβουν τὴν πραγματικὴν εἰκόνα τῶν ἐπισκεπτῶν του.

Συντόμως μετεπήδησε ἀπὸ τὸ στάδιον τῶν τύπων στὴν στοργικὴν οἰκειότητα καὶ μὲ εὐκρίνεια μᾶς εἶπε τονίζων τὰς λέξεις, ἀκριβῶς διὰ νὰ ὑπογραμμίσῃ τὴν σημασίαν αὐτῶν.

—Εἶμαι κι' ἐγὼ παλαιοημερολογίτης, διότι αὐτὸ θεωρῶ ὡς ὀρθὸν καὶ δίκαιον καὶ διότι φρονῶ, ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ δημιουργηθῇ ἡ ἀνωμαλία αὕτη εἰς τοὺς κόλπους τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ εἰδικώτερον τῆς ἑλληνικῆς ὁμοεθνίας.

Λόγοι ζυγισμένοι καὶ ὄχι «ἔπεα πτερόεντα» φιλοφροσύνης. Καὶ ὁ σεπτὸς Ἠγέτης τῆς Ἀλεξανδρινῆς Ἐκκλησίας συνεχίζει μὲ τὴν αὐτὴν σταθερότητα : Εὐθύνομαι καὶ ἐγὼ διὰ τὴν μεταβολὴν αὐτὴν. Ἐξ ὑπερβάλλοντος σεβασμοῦ πρὸς τὸν ἀειμνηστον διδάσκαλόν μου, Χρυσόστομον Παπαδόπουλον, ὅτε οὗτος ἐδέχθη τὰς ἐπιθέσεις τῶν εἰδικῶν Σας, ἀπεδέχθη τὴν μεταρρύθμισιν καὶ τὴν εἰσηγήθην εἰς τὴν Ἐκκλησίαν Ἀλεξανδρείας. Πάντως ὁμολογῶ, ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ γίνῃ.

—Μακαριώτατε, θὰ μᾶς ἐπιτρέψετε νὰ παρακαλέσωμεν τὴν Σεπτὴν κορυφὴν τοῦ δευτέρου θρόνου τῆς Ὀρθοδοξίας, ὅπως ἐν τῇ διακρινούσῃ Αὐτὴν συνέσει, εἰσηγηθῇ εἰς τὴν Αὐτοκέφαλον Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος τὴν κατὰ τοὺς κανόνας λύσιν τοῦ τόσο σοβαροῦ διὰ τὴν ἐνότητα

τῆς Ὀρθοδοξίας ζητήματος.

—Πρὸς τὸν σκοπὸν αὐτὸν ἐπεσκέφθη τὸν Ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν καὶ ἐτοιμάζομαι νὰ ὑποβάλλω καὶ σχετικὸν ὑπόμνημα, ὥστε καὶ εἰς τὸ σημεῖον αὐτὸ νὰ ἐπιτευχθῇ ἡ ἐνότης τῆς ἑλληνοφώνου Ὀρθοδοξίας καὶ νὰ ἀντιμετωπισθῇ ἀπὸ κοινοῦ τοὺς φοβεροὺς ἐχθροὺς τῆς καθόλου Ὀρθοδοξίας.

Ἐν συνεχείᾳ καὶ εἰς τὸ αὐτὸ κλίμα τῆς στοργικῆς ἀγάπης μᾶς λέγει διὰ τὰς ἐπισκέψεις του εἰς Μόσχαν, διὰ τὴν μελετωμένην Πανορθόδοξον Σύνοδον καὶ ἐξαίρει τὴν προσωπικότητα τοῦ ἀειμνηστοῦ ἡμῶν ποιμενάρχου Χρυσόστομου, οὗτινος περιγράφει τὸ ἠθικὸν καὶ ἐκκλησιαστικὸν μεγαλεῖον.

Θεωροῦμεν ὁμολογουμένως τὸν ἑαυτὸν μας εὐτυχῇ, διότι μᾶς ἐδέχθη καὶ τόσοσιν προσνηστατα μᾶς ὠμίλησεν ὁ δεύτερος τῇ τάξει Πατριάρχης τῆς Ὀρθοδόξου Ἀνατολῆς. Ἡ συνάντησις αὕτη ἀποτελεῖ δικαίωσιν τῆς κινήσεώς μας, ἀλλὰ καὶ σημαντικὴν ἐνίσχυσιν. Δὲν ἔχει σημασίαν, ἐὰν δὲν ἀκολουθῇ τὴν αὐτὴν μὲ ἡμᾶς τάξιν· σημασίαν ἔχει, ὅτι ὑπογραμμίζει τὴν ἀνάγκην τῆς ἐνότητος τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας. Ἐὰν δὲ ὅλοι οἱ ἐκκλησιαστικοὶ παράγοντες ἐπρόσεχον δεόντως τὴν βιολογικὴν αὐτὴν διὰ τὴν Ὀρθοδοξίαν ἀνάγκην, ἀσφαλῶς θὰ ἐξευρίσκετο τρόπος ἐπιλύσεως τοῦ ἐπιδίκου αὐτοῦ προβλήματος, τοῦ ὁποῦ οἱ ἡ οὐσία, ἐπαναλαμβάνομεν, δὲν εὐρίσκεται εἰς παχυλὴν ἀντίληψιν περὶ χρόνων καὶ καιρῶν, μηδεμίαν σημασίαν ἐχόντων, ἀλλὰ εἰς τὴν ἱεράν καὶ διψαλέαν νοσταλγίαν τῆς ἐνότητος τῆς Ὀρθοδοξίας.

Καὶ αὐτὸ τὸ συνέλαβε ἡ Διάνοια τοῦ Πατριάρχου, ἐν τῷ ὁποίῳ ἄλλωστε ἐπιζῇ ὁ ἐπίσκοπος Λεοντουπόλεως, ὅστις ἔγραψε τὸ μαχητι-

ᾠδοποιρικαὶ ἀναμνήσεις

ΑΠΟΔΗΜΙΑ ΕΙΣ ΑΓΙΑΝ ΠΟΛΙΝ

Ἐπὶ τοῦ Θεολόγου κ. Σταύρου Καραμήτσου

(Συνέχεια καὶ τέλος)

Μεγάλη Παρασκευὴ !

Εἰς τί νὰ ἀτενίσῃ κανεὶς πρῶτον καὶ τί ὕστερον! Τὸν βράχον; Τὸν Σταυρόν; Τὸν τάφον; Ποία χριστιανικὴ ψυχὴ εἰς τὰ ἅγια αὐτὰ χώματα εὐρισκομένη, δὲν θὰ δακρύσῃ ἀνάλογισμένη τὴν θείαν κένωσιν, τὸ φρικτὸν μαρτύριον. Μόνον μὲ τὰ μάτια τῆς πίστεως δύναται τις νὰ εἰσπλεύσῃ εἰς τὸ πέλαγος τῆς θείας ἀγάπης, εἰς τὸν παροξυσμὸν ἀγάπης, ὅπως λέγει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος. Πόσον δύσκολος ὅμως εἶναι ὁ ἀνήφορος καὶ πόσου Κηρυναῖος χρειάζομεθα νὰ μᾶς σηκώνουν τὸν σταυρόν μας κατὰ τὰς πτώσεις μας;

Τὸ ἀπόγευμα ἐπεσκέφθημεν τὸν κῆπον τῆς προδοσίας, τὸν κῆπον τῆς ἀγωνίας τῆς Γεοθη-

κὸν βιβλίον «Ἡμερολογιακά», ὑπὲρ τοῦ παλαιοῦ ἡμερολογίου.

Ἐλπίζομεν καὶ ἐκφράζομεν τὴν εὐχὴν, ὅπως οἱ Σεβασμιώτατοι Ἱεράρχαι θελήσουν νὰ προσέξουν τὰς συνετάς ὑποδείξεις ἐνὸς γέροντος Πατριάρχου, πολλὰ προσενηγκόντος καὶ εἰς τὸ Ἔθνος καὶ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν καὶ ὅστις ἐπιτέλους ὁμιλῶν ὡς ὁμιλεῖ ἐπιδιώκει τὴν ἐνότητα τῆς ἐλληνοφώνου Ὁρθοδοξίας. Ἀλλωστε καὶ κατὰ τὴν ἡλικίαν καὶ κατὰ τὸ ἐκκλησιαστικὸν προβάδισμα προηγεῖται καὶ ὡς ἐκ τούτου πρέπει νὰ τύχῃσιν σοβαρὰς μελέτης αἱ ὑποδείξεις του.

Δὲν γνωρίζομεν τὸν βαθμὸν σεβασμοῦ, τὸν ὅποιον θὰ ἐπιδείξῃ ἡ Ἱεραρχία εἰς τὰς σεπτὰς συστάσεις τοῦ Πατριάρχου· δὲν ἀποκλείομεν νὰ θελήσῃ αὕτη νὰ προσέξῃ τὴν φωνήν, τὴν ὀρθόδοξον φωνήν, τοῦ διαδόχου τῶν Ἀθανασίων καὶ τῶν Κυρίλλων, ὡς θὰ ἐπρόσεχεν τὰς συστάσεις τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Κανταβρυγίας ἐν ἀντιθέτῳ περιπτώσει (ὁ ὑπαινιγμὸς ἡμῶν αὐτὸς ἔχει ἱστορικὸν θεμέλιον καὶ δὲν ἀποτελεῖ ριψὶ κίνδυνον αἰχμὴν). Δι' ἐν ὅμως εἴμεθα βέβαιοι, δι' οὗ καὶ ἐπισφραγίζομεν τὸ ἀρθρίδιον αὐτό, ὅτι τὸ Παλαιοημερολογητικὸν ἔχει ἤδη διαφύγει τῶν ὀρίων τῆς «ἐσωτερικῆς ὑποθέσεως» τῆς Αὐτοκεφάλου Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας καὶ ἔχει προσλάβει τὸν χαρακτήρα Πανορθόδοξου προβλήματος, ἐφ' οὗ δικαιοδικῶς ἔχει τὸν λόγον τόσον ἡ Ἑλληνόφωνος Ὁρθοδοξία, ὅσον καὶ ἡ γνωστὴ ἑτερόφωνος τοιαύτη. Ἐπαυσε νὰ εἶναι δεκατριμερισμὸς καὶ κατέστη οὐσιαστικὸν ζήτημα ἐνότητος.

Αὐτὸ προκύπτει ἀπὸ τὴν συνέντευξιν μὲ τὸν Μακαριώτατον Πάπαν καὶ Πατριάρχην Ἀλεξανδρείας Χριστοφόρον, πρὸς ὃν ἀπὸ τῆς στήλης αὐτῆς ἀπευθύνομεν τὰ σέβη τῶν ἀνὰ τὴν Ἑλλάδα τέκνων τῆς ἀγωνιζομένης Ὁρθοδοξίας.

μανῆς. Ὅσοι ἔχουν ζήσει τὴν προσευχήν, ὅσοι εἰς τὰς δυσκόλους στιγμὰς τῆς ζωῆς τῶν ἔχουν εὖρει ξεκούρασιν καὶ δροσιά, ὅσοι ζοῦν τὴν ἀγωνίαν τοῦ Κυρίου κατὰ τὴν Ἀρχιερατικὴν Αὐτοῦ προσευχὴν αὐτοὶ καὶ μόνον δύνανται νὰ ἐννοήσουν τὴν παράκλησιν Του πρὸς τὸν οὐράνιον Αὐτοῦ Πατέρα «ἵνα ᾧσιν πάντες ἐν». Ποῦ ἡ ἐνότης ὅμως σήμερον; Ποῦ ὁ ἄρραφος χιτὼν τοῦ Κυρίου μας; Ἐτεμαχίσθη εἰς μικρὰ τεμάχια καὶ ἡ Ἐκκλησία παρουσιάζει σήμερον τὴν μορφήν τοῦ πολυχρώμου φορέματος τοῦ Ἰωσήφ. Καὶ ὡς νὰ μὴ ἦρκουν ὅλαι αἱ αἰρέσεις καὶ τὰ σχίσματα προστετέθη καὶ τὸ ζήτημα τοῦ νέου Ἡμερολογίου, διὰ νὰ διαιρέσῃ τὸν ὀρθόδοξον λαὸν εἰς δύο μερίδας καὶ νὰ διασπάσῃ τὴν ἐνότητα ἐν τῇ ἐκδηλώσει τῆς λατρείας.

Δυστυχῶς ὅμως τὸ πλεῖστον τῶν ἰθυνόντων κληρικῶν ἀδιαφοροῦν διὰ τὴν διαίρεσιν τούτην τῆς ἁγίας Ἐκκλησίας. Μεγάλος Σάββατον! «Ἀνάστα ὁ Θεὸς κρίνων τὴν γῆν», «Φῶς ἱλαρὸν ἁγίας δόξης», «Τὴν Ἀναστασίην σου Χριστέ Σωτήρ Ἀγγελοι ὕμνοισιν ἐν οὐρανοῖς» καὶ ἄλλοι σπουδαῖοι ὕμνοι ἀκούγονται ὑπὸ τὸν τεράστιον θόλον τοῦ Παναγίου καὶ Ζωοδόχου Τάφου κατὰ τὴν καθόδον τοῦ Πατριάρχου Βενεδίκτου καὶ τῆς συνοδείας αὐτοῦ εἰς τὸν Πανάγιον Τάφον.

Ὁ Ἱερὸς Ναός, ὁ Πανάγιος Τάφος καὶ τὰ περίε αὐτοῦ εἶναι ὑπερπλήρη κόσμου. Ἕλληνες, Κύπριοι, Ἀρμένιοι, Κοόπται Ἀραβες, Ἀβηρσσυνοί, Ἀγγλοὶ κλπ. ὅλα τὰ ἔθνη «Πάντα τὰ ἔθνη συνήχθησαν». Μὲ ἀγωνίαν ὁλόκληρον ἐκείνον τὸ πλῆθος, κρατῶν ἀνὰ χεῖρας 33 κηρία ἀναμένει τὴν καθόδον τοῦ ἀνεσπέρου Φωτός. Ἀναμένει νὰ ἀκούσῃ ἀπὸ τὰ χεῖλη τοῦ Πατριάρχου τὸ «Δεῦτε λάβετε φῶς». Καὶ ἐντὸς ὀλίγου πλημμυρίζει ὁ Ἱερὸς Ναός ἀπὸ τὸ ἀνέσπερον φῶς. Τὰ πάντα ἔχουν πληρωθῇ θείου φωτός πλέον. «Νῦν πάντα πεπληρωται φωτός». Ποῖος δύναται νὰ ἐξυμνήσῃ τὰ μεγαλεῖα τῆς ἁγίας ἡμῶν Ὁρθοδοξίας, ἡ ὁποία ἀναβιβάζει τὸν ἄνθρωπον ἀπὸ τῆς γῆς εἰς σφαίρας θείου φωτός πλήρεις χάριτος καὶ δόξης.

Μὲ ἀγωνίαν ἀναμένομεν τὸ ἑσπέρας διὰ νὰ ἀκούσωμεν τοὺς κτύπους τῶν κωδῶνων τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ νὰ καλοῦν τοὺς πιστοὺς εἰς τὴν λειτουργίαν τῆς Ἀναστάσεως. «Σῶμα Χριστοῦ μεταλάβετε πηγῆς ἀθανάτου γεύσασθε». Ὡς τι περικλείουν τὰ ὀλίγα αὐτὰ λόγια τῆς δωρεᾶς τοῦ Θεοῦ; Ὁ ἄνθρωπος νὰ ἀξιοῦται νὰ μεταλαμβάνῃ τὸ Σῶμα καὶ νὰ πίνη τὸ Αἷμα τοῦ Θεοῦ!

Πλημμυρισμέναι αἱ καρδίαι ἡμῶν ἀπὸ τὰς θείας δωρεάς, καυχόμεθα ὡς τέκνα τῆς Ὁρθο-

ΤΟ ΤΡΙΕΤΕΣ ΜΝΗΜΟΣΥΝΟΝ ΤΟΥ ΔΕΙΜΝΗΣΤΟΥ ΗΜΩΝ ΠΟΙΜΕΝΑΡΧΟΥ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ

Τὴν Κυριακὴν 8)9)ὁ8 (π.η.) ἐτελέσθη εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν Μεταμορφώσεως Κυφέλης τὸ τριετές Μνημόσυνον ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς τοῦ ἀειμνήστου καὶ μακαριστοῦ ἡμῶν Ποιμενάρχου κυροῦ Χρυσόστομου. Τὴν Θεῖαν λειτουργίαν ἐπετέλεσαν οἱ Ἀρχιμανδρίται Νεόφυτος Καλοφούντης, Μερχούριος Καλοσκάμης, Νήφων Ἀστυφίδης, ὁ ἱερεὺς Κων)νος Καραποστόλου βοηθοῦμενοι ὑπὸ τοῦ Διακόνου Σπυρίδωνος Ἑρμογένους. Κατὰ τὸ μνημόσυνον προσῆλθον ὁ Ἀρχιμανδρίτης Αὐξέντιος Πάστρας, ὁ Ἱερομόναχος Ἰγνάτιος Ἰβηρίτης καὶ ὁ ἱερεὺς Νικόλαος Καλοσκάμης. Ὡσαύτως τιμῶντες τὴν μνήμην του προσῆλθον ἀρχετοὶ Ἀθηναῖοι καὶ Πειρα εἰς, ὁ ἄλλοτε Διοικητὴς τοῦ Ἁγίου Ὄρους κ. Παπαδημητρίου, ὁ τέως ὑπουργὸς κ. Παν. Ροζάκης καὶ ἀρχετοὶ ἄλλοι.

Τὸ μνημόσυνον ἐτελέσθη κατανυκτικώτατα καὶ πολλοὶ ἐδάκρυσαν ἀναμνησθέντες τοῦ προαῶς καὶ εὐθυτενοῦς γέροντος Ἱεράρχου, ὅστις ἠγωνίσθη χάριν τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ ἤρε τὸν Σταυρὸν τῆς αὐταπαρνήσεως. Ἐπιμνημόσυνον ἐξεφώνησε ἀντιπρόσωπος τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἐπιτροπῆς εἰπὼν, ἐν περιλήψει, τὰ ἑξῆς: «Καὶ πάντοτε, ἰδιαίτερος ὅμως κατὰ τὸ τριετές τοῦτο μνημόσυνον ἡ σκέψις μας ἀνατρέχει ὀπίσω, προκειμένου νὰ συναντήσῃ τὴν ἀγίαν καὶ ἐπιβλητικὴν μορφήν τοῦ Ποιμενάρχου ἡμῶν. Εἰς τὸ ἔργον ἄλλωστε τοῦτο βοηθοῦμεθα καὶ ὑπὸ τοῦ ἱεροῦ τούτου χώρου, εἰς ὃν πολλὰκις ἔλει τούτῳ ὁ ἀειμνήστου. Ἡ ὡραία πύλη, ὁμιλοῦσα τὴν διάλεκτον τῶν ἀψύχων, μᾶς φέρει εἰς τὴν μνήμην τὸν λειτουργὸν Ἱεράρχην, ὅταν οὗτος ἔλεγε: Κύριε, Κύριε ἐπιβλεψὲν ἐξ οὐρανῶν καὶ ἴδε καὶ ἐπίσκεψαι τὴν ἀμπελον ταύτην. Ὁ ἱερός ἀμβων ἀπὸ χει εἰσέτι τὰ κεραυνοβόλα κηρύγματά του, δι' ὧν ἠκτινοβόλει σοφίαν εἰς τοὺς ἀκροατάς. Τὰ πάντα ἐδῶ μέσα μᾶς τὸν ὑπενθυμίζουν, ὥστε καὶ ἐὰν ἀκόμη ὑπάρχουν συνειδήσεις ἀναισθητότεροι τῶν ἀψύχων διὰ νὰ ξεχάσουν μίαν τοιαύτην μορφήν, νὰ μὴ δύνανται. Πῶς ὅμως νὰ ξεχάσῃ κανεὶς ἕνα τοιοῦτον Ποιμενάρχην; Οὗτος ἀνῆκε εἰς τὴν ὁσημέραι ἀραιουμένην φάλαγγα τῶν ἁγίων καὶ ἐναρέτων ἱεραρχῶν καὶ τὸ μεγαλεῖον του ὁμολογεῖτο παρὰ πάντων. Σύγχρονοι Ἐκκλησ. ἄνδρες, ὅπως ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν Θεόκλητος καὶ ὁ Ἀλεξανδρείας Χριστοφόρος ὑπογραμμίζουν τὴν ἀξίαν του. Ὑπῆρξε ἀγνὸς ἀγωνιστὴς τῆς Ὁρθοδοξίας, ἀλλὰ καὶ ἀνθρω-

πος ἄρτιος. Ἐνεσάρκωσε τὸ πνεῦμα τοῦ Ἀγῶνος καὶ ἴδε τὸ κίνημα τῆς εὐσεβείας, οὐχὶ ὡς τυπικὸν δεκατριμερισμόν, ἀλλ' ὡς ἀμυναν κατὰ τῶν ἐχθρῶν τῆς Ὁρθοδοξίας. Ἐπ' ἔστεινε καὶ διεκέρυσσε, ὅτι τὸ Πνεῦμα τῆς Ὁρθοδοξίας θὰ πρέπει νὰ διαποτίσῃ τὸν ἐθνικὸν καὶ ἰδιωτικὸν βίον τῶν Ἑλλήνων.

Τοιοῦτον ἄνδρα ἐστερήθημεν. Καὶ ναὶ μὲν εὐχεται εἰς τὸ ἅγιον καὶ ὑπερουράνιον καὶ νοερὸν θυσιαστήριον, ἐν τούτοις ὅμως ἡ ἐκ τοῦ κόσμου ἐκδημία του δημιουργεῖ βασικά προβλήματα. Ὁ μεγαλύτερος κίνδυνος εἶναι νὰ φυγαδευθῇ τὸ πνεῦμα καὶ νὰ λησμονηθῇ ὡς φορεὺς τοῦ πνεύματος τοῦ ἀγῶνος μας. Ἡ Κων)πολις ἔπασσε καὶ ἐπὶ τῆς Ἀγίας Σοφίας ὑψώθη ἡ ἡμισέληνος, ὅχι ὅταν ἀπέθανον οἱ Χρυσόστομοι, οἱ Γρηγόριοι, οἱ Φώτιοι, ἀλλ' ὅταν τὸ Βυζάντιον ἀπεμακρύνθη ἀπὸ τὸ πνεῦμα ἐκείνων τῶν ἁγίων καὶ σοφῶν τῆς Ὁρθοδοξίας ὑπερμάχων.

Καὶ ὁ κίνδυνος αὐτὸς ἀσφαλῶς θὰ πραγματοποιηθῇ ἐὰν εὐρεθοῦν λαϊκοὶ ἢ κληρικοὶ ἐκμεταλλεῖς τοῦ τύπου καὶ σύροντες ὀπισθεν αὐτῶν μαθητάς, διὰ νὰ δημιουργήσουν φατρίας. Τὸ σημερινὸν μνημόσυνον ἂς δώσῃ εἰς ὅλους μας τὴν εὐκαιρίαν νὰ δοκισθῶμεν εἰς τὴν περυγίζουσαν ψυχὴν τοῦ ἀειμνήστου ἡμῶν ποιμενάρχου, ὅτι θὰ φανῶμεν ἄξιοι τῆς κληρονομίας του καὶ ἠνωμένοι θὰ συνεχίσωμεν τὸν τίμιον ἀγῶνα του, ἀποβλέποντες εἰς τὴν δόξαν καὶ τὸ μεγαλεῖον τῆς Ὁρθοδοξίας.

Μὲ τὴν συναίσθησιν δὲ τῆς εὐθύνης ὡς συνεχιστῶν τοῦ ἔργου του, ἂς ἀναφωνήσωμεν: Χρυσόστομου τοῦ Μακαριωτάτου καὶ θεοπροβλήτου ποιμενάρχου ἡμῶν Αἰώνια ἡ μνήμη».

Ἐν συνεχείᾳ τὸ πλεῖστον τοῦ ἐκκλησιασματος μετέβη εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ μεταστάντος, ὅπου συνελυπήθη τοὺς συγγενεῖς. Ἐπιτροπὴ ἐκ κληρικῶν καὶ λαϊκῶν μετέβη εἰς τὴν Ἱερὰν Μονὴν τοῦ Π. Παρθενίου, ὅπου ὑπάρχει ὁ Τάφος τοῦ ἀειμνήστου καὶ ἐτέλεσε Τρισάγιον ἐπὶ τοῦ Τάφου.

Διὰ τὸν αὐτὸν σκοπὸν ἀνῆλθον εἰς Βαρυμπόμπη ὁ Ἀρχιμ. Θεόφιλος Τσίριπας, ὁ πρόεδρος παραρτήματος Ἀχαρνῶν κ. Δημ. Ντίζος καὶ ἀρχετοὶ ἀδελφοὶ ἐξ Ἀχαρνῶν.

Ὡσαύτως ἐπὶ τοῦ Τάφου ἀνῆλθον ὁ πατὴρ Νικόλαος Καψετάκης μετὰ τοῦ ἐκκλησιασματος τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Εὐαγγελιστρίας (Κ. Καραχάλου) καταθέσαντες στέφανον.

Παρόμοια μνημόσυνα ἐτελέσθησαν, ὡς πληροφοροῦμεθα, εἰς πολλὰς ἐνορίας καὶ παραρτήματα.

Εἰς Θεσ)νίκην καὶ εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν τῶν Τριῶν Ἱεραρχῶν ἐτελέσθη πάνδημον μνημόσυνον ὑπὸ τῶν Ἀρχιμανδρίτου Στεφάνου Τσίκουρα, ἱερέων Σάββα Παπαδοπούλου καὶ Στυλιανοῦ Μουσα. Σχετικῶς ὡμίλησε ὁ Π. Στέφανος.

Ὑπεόθυνος ὅλης Παναγιώτης Ι. Βρετάνος
Κάνιγγο: 32 — Ἀθῆναι

Τυπογραφείου Γεώργιος Σερμπίνης
Θεμιστοκλέους 33

δοξίας διὰ τὴν ἀγίαν ἡμῶν πίστιν. Καυχώμεθα εἰς τὸν Σταυρὸν Του καὶ συγχρόνως μὲ τὴν δύναμιν Του ἀγωνιζόμεθα τὸν ἀγῶνα διὰ τὴν ἐνότητά τῆς ἀγίας ἡμῶν Ἐκκλησίας. Κλείνοντας δὲ γόνυ ἐνώπιον τοῦ Σταυροῦ Του παρακαλοῦμεν τὸν δωτῆρα Χριστὸν συντόμως νὰ παύσουν τὰ δάκρυα καὶ νὰ ἴδωμεν τὴν νίκην τοῦ Λέοντος ἐκ τῆς φυλῆς Ἰούδα, ὅπως λέγει καὶ ὁ ἡγαπημένος μαθητὴς «Μὴ κλαῖτε Ἰωάννη, διότι ὑπερίσχυσε ὁ Λέων ἐκ τῆς φυλῆς Ἰούδα».

Ἐκλεκταὶ συνεργασίαι

ΤΟ ΚΑΤΟΠΤΡΟΝ ΤΗΣ ΚΟΙΝΩΝΙΑΣ

Ἐπὶ Ἀντωνίου Μουστάκα Μοναχοῦ

Ὁ ἀείμνηστος Εὐγένιος Βούλγαρης ὁ διαπρεπὴς ἐκεῖνος ὀρθόδοξος καὶ Ἑλλήν Ἱεράρχης γράφων τὰς σοφὰς μελέτας του εἰς τὴν πεντάτευχον τοῦ Προφήτου Μωϋσέως καὶ φθάσας εἰς τὸ ΙΕ' Κεφάλαιον τοῦ βιβλίου τῆς Ἐξόδου, ἔνθα ἀναφέρεται, ὅτι : Οἱ υἱοὶ τοῦ Ἰσραὴλ ἐξελθόντες τῆς Αἰγύπτου ὑπὸ τὴν ὀδηγίαν τοῦ Μωϋσέως, διαπεράσαντες τὴν Ἑρυθρὰν θάλασσαν καὶ βαδίζοντες διὰ μέσου τῆς ἐρήμου, ἔφθασαν εἰς ἓν μέρος αὐτῆς ὀνομαζόμενον «Μερρᾶ»· εἶχον δὲ τρεῖς ἡμέρας ἵνα πῶσιν ὕδωρ· διότι τὸ ὕδωρ τῶν μερῶν ἐκείνων ἦτο πικρὸν καὶ ἔνεκα τούτου ἦτο ἄποτον. Ἐκ τῆς δίψης λοιπὸν πιεζόμενος ὁ λαὸς τοῦ Ἰσραὴλ, ἐγόγγυζε κατὰ τοῦ Μωϋσέως. Προσηυχήθη ὁ Μωϋσὴς πρὸς τὸν Θεὸν καὶ ὁ Θεὸς ἔδειξεν εἰς αὐτὸν ἓν ξύλον, τὸ ὁποῖον ξύλον ἔβαλεν οὐτος εἰς τὰς πηγὰς τῶν ὑδάτων καὶ ἐγλυκάνθησαν ταῦτα καὶ ἐπιν ὅλος ὁ λαὸς εἰς χορτασμόν.

Ἐπὶ τοῦ ἀνωτέρω Κεφαλαίου ποιούμενος τὰς ἑαυτοῦ μελέτας ὁ σοφὸς Εὐγένιος, λέγει :

«Εὐδοκίμεθα καὶ ἡμεῖς οἱ χριστιανοὶ τῆς σήμερον εἰς τὴν Μερρᾶν, εἰς τὸν τόπον δηλαδὴ τῆς πικρίας. Ἀλλὰ τίς Μωϋσῆς, πρὸς τὸν ὁποῖον ἐπιστρέφαντες δυνάμεθα νὰ προσηλωθῶμεν ; Ποῖος μεσίτης, ἵνα δεηθῇ ὑπὲρ ἡμῶν πρὸς τὸν Κύριον ; Ποῖον ξύλον γλυκαντικὸν θέλει εὐρεθῇ καὶ δι' ἡμᾶς ἵνα γλυκάνῃ τὰ πικρὰ ὕδατα ὅπου ποτιζόμεθα ;

Διψῶσιν οἱ χριστιανοὶ τοῦ παρόντος βίου τὰ γλυκερὰ νάματα (ὑδατὰ) τῶν θείων λογίων καὶ δὲν εὐρίσκουν ἀνεωγμένας τὰς πηγὰς τοῦ Σωτηρίου διὰ νὰ ποτισθῶσι καὶ σβήσουν τὴν δίψαν ὅπου πάσχουσιν. Εἰς ὁποιοδήποτε μέρος καὶ ἂν στρέψωσιν ἀπαντῶσι τὴν Μερρᾶν καὶ τὰ ὑδατὰ αὐτῆς πανταχοῦ προχέμενα· ὑδατὰ πικρά, ὑδατὰ νοσώδη, ὑδατὰ ὀλέθρια.

Ἐὰν ἐξέλθωσιν (οἱ χριστιανοὶ τῆς ἐποχῆς μας ἐννοεῖ) εἰς τὰς πλατείας καὶ ἀγορὰς τῆς πόλεως, δὲν ἀκούουσιν ἄλλας διδασκαλίας, παρὰ εἰσηγήσεις καὶ ὑποθήκας ψεύδους καὶ πανουργίας, φιλοχορημίας καὶ πλεονεξίας, τόκου καὶ δόλου. Ἄν πλησιάζουσιν εἰς τὰς ἡγεμονικὰς αὐλὰς καὶ εἰς τὰ δικαστήρια, δὲν μανθάνουσιν ἄλλα μαθήματα, παρὰ σοφίσματα, ραδιουργίας, συκοφαντίας, ψευδομαρτυρίας, προδοσίας, ἀρπαγὰς καὶ ἀδικίας. Ἄν εἰσέλθωσιν εἰς τὰς ἰδιωτικὰς οἰκίας, δὲν βλέπουσιν ἄλλο τι, εἰμὴ παραδείγματα φανολιότητος καὶ ἀταξίας, δυστροπίας καὶ κακοθείας, κραιπάλης καὶ ἀκολασίας καὶ παντοίας ἄλλης ἀκρασίας καὶ ἀφροσύνης.

Ἐδῶ ἔχει ἀνοικτὸν τὸ σχολεῖον ἡ ματαιότης μετὰ τοὺς καπνοὺς τῆς, ἐκεῖ ἡ σὰρξ μετὰ τὰς ἡδονὰς τῆς, ἐκεῖ ὁ διάβολος μετὰ τὰς ποικίλας αὐτοῦ ἐπιμφείας καὶ παγίδας. Προτείνει ἔνθεν κἀκεῖθεν τολμηρῶς καὶ θρασέως τὰς ἑαυτῆς ἀμφιβολίας καὶ ἐλαττώσεις ἢ καχύποπτος δυσπιστία καὶ ἀνευλάβεια. Προβάλλει ἀναιδῶς καὶ ἀνυποστόλως τὰ κακόδοξα δόγματά της

ἢ αἵρετικὴ κακοφροσύνη. Ἐξερεύγεται ἀπροκαλύπτως καὶ ἀδεῶς τὰς φοιτᾶς βλασφημίας αὐτῆς ἢ ἀθεότης καὶ ἡ παντεκὴς ἀσέβεια.....

Ἀληθῶς ποῦ ἄλλοῦ βλέπομεν τὴν φθοροποιὸν ἐνέργειαν τῶν κοινωνικῶν σχέσεων, εἰμὴ εἰς τὸ μίasma τῶν κακῶν παραδειγμάτων, εἰς τὴν μετάδοσιν τοῦ πάθους ἀπὸ τούτου εἰς ἐκεῖνον, ἀπὸ τοῦ πατρὸς πρὸς τὸν υἱόν ; Ποῦ ἄλλοῦ, εἰμὴ εἰς τὴν ἀκολασίαν τοῦ θεάτρου, ὅπερ καλλίον τὴν κακίαν, προσηλακίζει καὶ γελοῖαν ἀποκαθύσσει τὴν ἀρετὴν ; Ποῦ ἄλλαχοῦ, εἰμὴ εἰς τὰς παραδόξους παρεκτροπὰς τῆς μυθιστορηματικῆς φιλολογίας, τῆς νόθου ταύτης τῶν γραμμάτων θυγατρὸς, ἥτις ἀλλοκότως πως ἑαυτὴν καλλοπίζουσα, κατέστη οὐτιδανὴ ἑταῖρα (γυνὴ ἐλευθερίων ἡθῶν : Βλεπ. Λεξικ. Πρωίας Τομ. Α', σελ. 1051) καὶ καταπλημμυρεῖ τὰ πλέον χαμερπῆ ἄθη διὰ τῶν ἀκαθαρτοτέρων θελημάτων ;

Συλλήβδην (συντόμως δι' εἰπεῖν) παντοῦ δηλητηρία νέφη περικυκλοῦσιν ἡμᾶς. Ὁ τῆς διαφθορᾶς ναρκωτικὸς ἀνεμος πανταχόθεν πνέει. Ὁ ἀλαζὼν λόγος καὶ ἡ λατρεία τῶν παθῶν καὶ τῆς ὕλης εἶναι τὰ δεσπόζοντα στοιχεῖα. Τὸ φθοροποιὸν ψεῦδος, ἔδραν ἔχον μεγάλην δεξαμενὴν, δηλητηριάζει διὰ τοῦ βορβόρου τοῦ ἀπαντα τὸν ὀρίζοντα. Ἡ κοινὴ διαστροφὴ τῆς συνειδήσεως προάγεται ζωηρῶς οἱ χθὲς ἀποστρεφόμενοι καὶ στηγματίζοντες μεγαληγόρους τὴν διαφθοράν, σήμερον συναλλάσσονται μετ' αὐτῆς !!! Παρὸν ἔλεινόν ! μέλλον ἄδηνον ! ἡ ἐλπίς μέλλοντος καλλιτέρου οὐδεμία !. Πανταχοῦ εὐρίσκει ὁ χριστιανὸς τῆς σήμερον τὰ πικρότατα καὶ ὀλεθριώτατα ὕδατα τῆς Μερρᾶς δαψιλῶς καὶ πλουσίως προρρέοντα.

Καὶ ὁ νέος Ἰσραηλῆτης (ὁ χριστιανὸς) **ποῦ νὰ ἐπιστρέψῃ** ; εἰς ποῖον νὰ ἀναδρομῇ διὰ νὰ πῇ τὰ γλυκερὰ ὕδατα, τὰ ὑγιεινὰ καὶ ζωογόνα καὶ σωτηριώδη, ὅταν διψήσῃ ; Εἰς ποῖον ἄλλον, παρὰ εἰς ἐκεῖνον, τὸν ὁποῖον ἐδιώρισεν ὁ Θεὸς αὐτῷ ὀδηγόν τε καὶ ἐπιστάτην ; εἰς τοῦτον λοιπὸν ὁ νέος Ἰσραηλῆτης ἔχει δικαίωμα νὰ διαγογγύσῃ, καθὼς ὁ παλαιὸς Ἰσραηλῆτης τότε «διεγόγγυζεν ἐπὶ Μωϋσῇ λέγοντες· τί πίνεμεθα ;» (Ἐξόδ. Κεφ. ΙΕ'. 24).

Ἀλλὰ τοῦ νέου Ἰσραηλῆτου, δηλαδὴ τοῦ Χριστιανοῦ, **ποῦτος εἶναι ὁ διορισθεὶς ὀδηγὸς** καὶ καθηγεμὼν καὶ προστάτης ἐπὶ τῆς ἐξόδου αὐτοῦ ἐκ τῆς Αἰγύπτου, τοῦτέστιν ἐκ τῆς ἁμαρτίας, εἰς τὴν κληρουχίαν τῆς μακαρίας Γῆς, ἥτοι τῆς μελλούσης ἐπαγγελίας ; **Τίς ἄλλος, εἰμὴ ὁ Ἱερεὺς καὶ μάλιστα ὁ Ἀρχιερεὺς ἐξόχως**, ὅστις ἔαβε παρὰ τοῦ Θεοῦ εἰς χεῖρας τὴν ράβδον τὴν ἰσχυρὰν καὶ δραστήριον τῆς πνευματικῆς δυνάμεως τε καὶ ἐξουσίας διὰ νὰ μυστιγώνῃ τὸν νοητὸν Φαραὼ τῶν ψυχῶν (ἥτοι τὸν διάβολον καὶ καὶ τὰ ὄργανά του), καὶ τὴν βακτηρίαν τῆς εὐθύτητος διὰ νὰ καθοδηγῇ εἰς τὴν

ΘΕΟΦΑΝΗΣ ΞΕΝΑΚΙΟΣ

Νέος θησαυρός (1610)

... Ἀνθρωπὸς τις, εἰς τὰ μέρη τῆς Ἀνατολῆς, πλούσιος καὶ ἄρχων, εὐλαβὴς καὶ φοβούμενος τὸ Θεό, ὁ ὁποῖος εἶχε μεγάλην ἀσθένεια εἰς τὴν καρδιά καὶ τὸ στόμαχο ἐκ νεαρᾶς ἡλικίας, ἡ δὲ ἀσθένειά του ἦτο ἀνιάτρευτος. Διότι ὅσο ἦτο παιδίον, εἶχε καὶ ὀλίγους πόνους, ὅσο δὲ αὖξανε ἡ ἡλικία του, ἐσυνανέξανετο καὶ ἡ τοιαύτη ἀσθένεια. Καὶ οὔτε νὰ

φάγει εἰς χορτάσιν ἐδύνατο, οὔτε ἐκεῖνο ποὺ ἔτρωγε, ὀλιγοστό, ἐδύνατο νὰ τὸ χωνεύσῃ ὁ στόμαχός του. Ἀλλ' ἦτο ὅλως διόλου, ὥς ἄνθρωπος νεκρωμένος.

Πολλάκις δὲ καὶ ἀπὸ τὴν ὁδὴν τὴν πολλὴν ἐκυλίστο εἰς τὴ γῆ βοῶν καὶ κραζών, ὥστε καὶ εἰς τις τὸν ἔβλεπε, ἔλεγε ὅτι δαιμονιζόμενος εἶναι. Ἡ δὲ τοιαύτη ἀσθένεια τοῦ στομάχου, εὐλογημένοι χριστιανοί, εἶναι μεγάλη καὶ ἀνυπόφορος, καθὼς τὸ ἡξίως ὅσοι τὴν ἔπαθαν. Τὸ δὲ χειρότερον εἶχε ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος, ὅτι οὐδὲ θεραπεία δὲν ἠδύνατο νὰ εὕρῃ παντελῶς διότι ἕνα βότανον, ὅπου τὸν ὠφέλει σήμερον, αὔριο τὸν ἔβλαπτε, καὶ ἄλλο, ὅπου τὸν ἔβλαπτε, ἄλλες φορές τὸν ὠφέλει... Ὅσο καὶ ἀπὸ τὴν ἀπορία του, δὲν ἤξευρε, ποῖο φαγὶ νὰ κρατεῖ καὶ ποῖο νὰ τρώγῃ.

Ἐχοντας γοῦν οὕτως ὁ ἄνθρωπος, καὶ μὴ δυνάμενος ἀπὸ ἱατρὸ νὰ εὕρῃ θεραπεία, ἐπῆγε εἰς τὸ ναὸ τῶν Ἀγίων Ἀναργύρων. Ὡς δὲ ἔκαμε ἐκεῖ κατάκοιτος ἡμέρας ἱκανάς, μὴ εὐρών ἱατροῖα καὶ νομίζων ὅτι δὲν εἶναι θέλημα τῶν ἁγίων νὰ τὸν ἱατρεύσουν διὰ τὰς ἁμαρτίας του, ἠβουλήθη νὰ ἠπάγῃ πάλι εἰς τὸ σπιτι του. Ἐμήνυσε γοῦν εἰς τὸ σπῆτι του, ὅτι νὰ τὸν στείλῃσι τὰ ἄλογά του, διὰ νὰ ἐπιστρέψῃ ἐκεῖ.

Τὰ μὲν οὖν ἄλογα ἠφεράν τα οἱ ὑπηρεταί του. Ἐπειδὴ δὲ ἦτο ἀργὰ ἡ ὥρα καὶ δὲν βόλει νὰ κινήσῃ τὴν ὥρα ἐκείνη, ἐβουλήθη νὰ μείνῃ ἀκόμη τὴ νύκτα ἐκεῖνη, καὶ τὸ ταχὺ νὰ ὑπάγῃ.

Κατὰ δὲ τὴ νύκτα ἐκείνη, φαίνεται ἄνθρωπός τις εἰς τὸν ὕπνο του καὶ λέγει του: Νὰ μὴ βιασθῇς νὰ ὑπάγῃς, ἄνθρωπε, ἀνιάτρευτος, μόνο πρόσμενε ἀκόμη, ἕως τὴν Κυριακὴ καὶ θέλεις ἰδεῖ τὴν τοῦ Θεοῦ δύναμη καὶ τὴ δόξα τῶν ἁγίων αὐτοῦ Ἀναργύρων. Ἦτο δὲ τὴ νύκτα ἐκείνη ἡ ἀργαδιὴ τῆς Πέμπτης.

Ὡς γοῦν ἔφθασε ἡ Κυριακὴ πάλι κατὰ τὴν συνήθειά του, ὁ ἀσθενὴς ἔπεσε ἐνώπιον τῆς εἰκόνης τῶν ἁγίων. Καὶ πρὸς μεσονύκτιον, βλέπει φανερά ὡς ἂν νὰ ἐβγῇ ἀπὸ τὸ ἅγιο Βῆμα ὁ ἅγιος Κοσμάς, ὁ τρανύτερος ἀδελφός, κατὰ τὴν ἰδέα ὅπου τὸν ζωγραφίζουν εἰς τὴν εἰκόνα του καὶ περιῆλθε ὅλη τὴν Ἐκκλησίαν, ἐπισκεπτόμενος τοὺς ἀσθενεῖς. Πρὸς αὐτὸν ὅμως τὸν ἀσθενῆ, ὅπου ἔβλεπε τὴν ὁπτασίαν, δὲν ἐγύρισε παντελῶς τὸν ὀφθαλμὸν του.

Ἐθάρσεν ὁ ἀσθενὴς ἐκεῖνος ἄρχων, ὅτι κὰν εἰς τὸ γύρισμά του ὁ ἅγιος, ἂν τύχῃ νὰ τὸν δώσῃ νεύμα. Μετὰ δὲ ὥρα ἱκανή, ἐγύρισε πάλι ὁ ἅγιος Κοσμάς νὰ σέβῃ εἰς τὸ Βῆμα καὶ οὐδὲ τότε τὸν εἶδε ὁ ἅγιος. Ἐσηκώθη δὲ ἀπὸ τὸν τόπον τοῦ ὁ ἀσθενὴς καὶ πίπτει εἰς τὰ ποδάρια τοῦ ἁγίου, δεόμενος καὶ παρακαλῶν νὰ τὸν ἱατρεύσῃ.

Λέγει τὸν ὁ ἅγιος: νὰ! ἐτοῦτο τὸ γλύκισμα καὶ φάγε το καὶ θέλεις ἱατρευθῇς. Ἐφάνηκε γοῦν, ὥσάν ὅταν ἔβγαλε ἀπὸ ἕνα πυξόμηλον, γλύκισμα μὲν φορὰ, καὶ πάλι ὥς εἶδε μοναχὸς τοῦ ὁ ἅγιος, ὅτι εἶναι ὁ

ΙΣΤΟΡΙΑ ΑΠΟ ΤΟ ΛΑΥΣΑΪ-ΚΟΝ

ΠΑΛΛΑΔΙΟΥ ΕΛΕΝΟΥΠΟΛΕΩΣ

Εἶδαμε εἰς τὴν Θηβαΐδα ἕνα βουνὸ ὑψηλὸ ἐπάνω ἀπὸ τὸ ποτάμι. Βουνὸ τεράστιον ὅλο πέτρα καὶ σκληροὺς γκρεμούς. Εἰς αὐτὸ τὸ βουνὸ μέσα σὲ σπηλιὰς καὶ τρύπες κατοικοῦσαν ἀσκηταί, οἱ ὁποῖοι εἶχον ὡς ποσεστὸν τὸν ἀββᾶ Πιτυρίωνα. Ἀὐτὸς ἦτο ἀπὸ τοὺς καλλιτέρους μαθητὰς τοῦ Ἀγίου Ἀτωνίου καὶ ἠμποροῦσε νὰ ἱατρεύσῃ κάθε ἀσθένεια μετὰ τὴν προσεχί. Ὁ Ὅσιος ἔτρωγε δύο φορές τὴν ἑβδομάδα ἀλεύρι ἀνακατεμένον μετὰ νερό. Ὁ στόμαχός του πάρα πολλὰ χρόνια δὲν εἶχε γνωρίσει τίποτε ἄλλο.

ἐν οὐρανοῖς Ἱερουσαλὴμ τὸν λαὸν τοῦ Θεοῦ; Ναὶ βεβαίωτατα.

Καὶ λοιπὸν πρεπόντως καὶ εὐλογώτατα, καθὼς τότε ἐπὶ τῆς Μαρρᾶς οἱ Ἑβραῖοι «διεγόγγυζον ἐπὶ Μωϋσῇ, λέγοντες: τί πόμεθα;» τοιοῦτοτρόπως καὶ οἱ Χριστιανοὶ τώρα καταφραμακενόμενοι ὑπὸ τῆς δακρυοῦ ἐπιρροῇ τῆς κακίας, τῆς πλάνης, ἧς δυσσεβείας, καὶ συνεχόμενοι ὑπὸ τῆς δίψης τῆς πνευματικῆς διδασκαλίας, καὶ ὑπὸ τῆς στερήσεως τοῦ θείου λόγου, δικαίως δύνανται νὰ προστρέχουν συχνὰ πρὸς τὸν Ἱερέα καὶ τὸν Ἐπίσκοπον καὶ νὰ διαγογγύωσι κράζοντες: «Τί πόμεθα;» ὅτ' αὐτὰ τὰ νερά ὅπου μᾶς περιλιμνάζουσι πανταχόθεν, τὰ νερά ταῦτα ὅπου εὐρίσκομεν ἐν παντὶ καιρῷ καὶ τόπῳ ἔμπροσθέν μας, εἶναι ὕδατα πονηρά, σαπρά, πικρά, νοσηρά, ὀλέθρια· αὐτὰ μᾶς θανατώνουσιν. Ἀνοίξον ἡμῖν τὰς ζωηρὰς πηγὰς τοῦ Σωτηρίου καὶ ἀνάψου τὴν φλογερὰν ταύτην δίψαν, ἀπὸ τὴν ὁποίαν κατακαίόμεθα καὶ ἐλεεινῶς ἐκλείπομεν. Καὶ ταῦτα διότι ὑποτίθεται ὅτι ὁ Ἐπίσκοπος, ὡς τύπος Χριστοῦ, ἔχει ῥήματα ζωῆς αἰωνίου, καὶ ἐκ τῆς κοιλίας αὐτοῦ ῥέουσι πταμοὶ ὕδατος ζωῆς. (Ἰωάν. ΣΤ'. 68 καὶ Ζ'. 38). Πλὴν ΟΙΜΟΙ...! Τί νὰ ἔννοεῖ διὰ τοῦ μεγάλου αὐτοῦ ΟΙΜΟΙ ὁ διαπρεπὴς Ἱεράρχης; Θὰ προσπαθήσωμεν νὰ δώσωμεν τὴν ἐξηγήσιν τούτου εἰς τὸ ἐπόμενον.

Ἀντώνιος Μουστάκας
Μοναχὸς Ἀγιορείτης

λίγο, ἐπρόσθεσε καὶ ἄλλο καὶ ἔδωκέ του το. Ὡς γοῦν ἐπῆρε ὁ ἄρχων ἐκεῖνος τὸ γλύκισμα καὶ πάλι ἔπεσε εἰς τὰ ποδάρια τοῦ ἁγίου καὶ εἶπε του: παρακαλῶ σε ἅγιε τοῦ Θεοῦ, πλέον νὰ μὴ με πιάσῃ ἡ τοιαύτη ἀσθένεια.

Τότε, ἄπλωσε ὁ ἅγιος τὸ χεῖρι του καὶ ἔκαμε σταν-ρὸ εἰς τὸ στήθος τοῦ ἀσθενοῦς, λέγοντας: Μὲ τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ, πλέον νὰ μὴ σὲ πειράξῃ ἡ τοιαύτη ἀσθένεια, μόνο ἀπὸ τοῦ νῦν ὅσπριο νὰ μὴ φάγῃς εἰς ὅλη σου τὴ ζωὴ.

Εἶχε δὲ ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος, ὡς ἔλεγε, καὶ ἄλλη ἀσθένεια, ὅτι κατὰ καιροὺς τὸν ἐπόνει ἡ μιὰ με-ριὰ τῶν ὀδόντων, ἐπαρακάλεσε γοῦν τότε τὸν ἅγιο καὶ διὰ τοῦτη τὴν ἀσθένεια. Ὁ δὲ ἅγιος εἶπε του. Σῶνε σε ἡ λατρεία τῆς μεγαλύτητος ἀσθενείας, αὐ-τὴ δὲ τὴ μερικὴ ἀσθένεια εἶναι θέλημα Θεοῦ νὰ τὴν ἔχεις, διὰ νὰ ἐνθυμᾷς τὰς ἁμαρτίας σου καὶ νὰ πι-στεύῃς. Ὅτι, «ὃν ἀγαπᾷ Κύριος παιδεύει».

Καὶ ἄλλο θαῦμα ἀκούσατε νὰ διηγηθῶ, εὐλογη-μένοι χριστιανοί, τῶν ἁγίων, καὶ οὕτως εἰς δόξα Θεοῦ νὰ τελειώσω τὴν τούτων διήγησιν.

Ἀρχων τις εὐγενὴς καὶ χριστιανὸς ἀπὸ τῆ Φε-ρεμά, θέλοντας νὰ ὑπάγῃ εἰς τόπο μακρονὸ διὰ πραγματεία του, ἐπῆρε τὴ γυναῖκα του ὑπῆγε τὴν εἰς τὸν τάφο τῶν ἁγίων Ἀναργύρων, καὶ ἐκτείνας τὰς χεῖρας τὴν πρὸς τοὺς ἁγίους εἶπε: Ἄγιοι Ἀ-ναργυροὶ καὶ θαυματουργοί, εἰς τὴ σκέπη σας ἀφῆ-νω τὴ γυναῖκα μου τούτην, καὶ ἡ χάρις σας νὰ τὴν περισκεπάσῃ, ὥς οὗ νὰ ἔλθω.

Ταῦτα εἰπὼν ὁ ἄρχων ἐκεῖνος, ἐγύρισε πάλι εἰς τὸ σπίτι του, καὶ ἐπαράγγειλε τὴ γυναῖκα του, ὅτι ἐὰν δὲν ἰδεῖ γράμματα ἰδικὰ του καὶ τὸ δακτυλίδιό του, νὰ μὴ πιστεύσῃ κανένα μαντάτο. Καὶ ὁ μὲν ἄρχων, ἔτσι παραγγείλας τὴ γυναῖκα του, ἐπορεύθη εἰς τὸ ταξιδίό του. Ὁ δὲ ἐχθρὸς τῆς ἀληθείας διάβολος, ζηλεύοντας τὸν ἄρχοντα, πῶς ἐμπιστεύ-θη τὴ γυναῖκα του εἰς τοὺς ἁγίους καὶ θέλοντας νὰ τὸν κάμῃ νὰ πικρανθῇ, νὰ πέσῃ εἰς ἀπιστίαν, τί ἐτεχνεύ-σατο; Ἐπλάσε γράμματα κατὰ φαντασίαν ὡς ἀπὸ τοῦ ἄρχοντος ἐκεῖνου, πρὸς τὴ γυναῖκα του, πῶς τῆς μῆ-να νὰ ὑπάγῃ εἰς αὐτὸν καὶ ἔκαμε καὶ κατὰ φαντα-σία τοῦ δακτυλιδίου του. Ἐπειτα ὑπῆγε εἰς τὴν ἀρ-χόντισσα ἐκεῖνη, ὡς ἀν ἀπεσταλμένος ἀγωγιάτης ἀπὸ τὸν ἄρχοντα, νὰ τὴν πάρῃ νὰ τὴν ὑπάγῃ εἰς τὸν ἄν-δρα της. Ἐκείνη δὲ ὡς γυνή, ὅπου ἦτο, τὸ εὐκολο-κατάπιστο πρόσταγμα, μὴ νοήσῃ τὴν πονηρίαν τοῦ πο-ηροῦ δαίμονος, ἐπίστευσέ το καὶ ἐκίνησε νὰ ὑπά-γῃ. Ἀλλὰ ἐδῶ καταλάβετε, πόσο δύνεται ἡ πρεσβεία τῶν Ἀγίων. Πηγαίναντες ὁ δαίμων μὲ τὴ γυναῖ-να, ἐκατήντησέ τιν εἰς ἓνα μέγα κρημνόν. Εἰς αὐτὸν γοῦν ἐσκόνησέ τιν παρευθὺς, βουλόμενος νὰ τὴ θανατώσῃ. Ἐκείνη δὲ ἡ ταλαίπωρος πέφτουσα εἰς τὸ τοιοῦτο μέγα κρημνόν, ἄλλο δὲ ἐπρόφθασε νὰ εἰπεῖ, μόνο: Ἄγιοι Ἀναργυροὶ θαυματουργοί, βοηθήσατέ-με τὴ δούλη σας.

Καὶ μὲ τὸ λόγο πάραντα, ὦ τὸ θαύματος! εὐρέ-θη ἡ γυνὴ ἀπὸ τὸν κρημνόν μέσα εἰς τὸ σπίτι της. Οὕτω γοῦν ἐλευθερωθεῖσα τῆς ἐπιβουλῆς τοῦ μι-αροῦ δαίμονος, ἔδεδασε καὶ εὐχαρίστησε τὸ Θεὸ καὶ τοὺς αὐτοῦ θεράποντας Ἄγίους Ἀναργύρους, Κο-σμᾶ καὶ Δαμιανό.

ΕΝΑΣ ΑΓΝΩΣΤΟΣ ΘΗΣΑΥΡΟΣ

Διὰ τὸν πολὺ κόσμον εἶναι πράγματι ἄγνω-στος ὁ θησαυρὸς τῶν ἱερῶν νηπτικῶν Πατέρων. Οἱ περισσότεροι ἐκ τῶν καλῶν Χριστιανῶν προ-τιμοῦν κατὰ τὰς θρησκευτικὰς τῶν μελέτας ἀ-πολογητικά, δογματικά, λογοτεχνικά χριστιανι-κὰ κείμενα ἢ κανονιολογικά, ἱστορικά κ.τ.λ. Ἐ-λάχιστοι εἶναι ἐκεῖνοι, ποὺ ἔχουν ὁσφρανθῇ τὸ ἄρωμα τῶν παντέρπνων ἀνθέων τοῦ Ὁρθοδόξου ἀσκητισμοῦ. Νομίζουσιν ἴσως, ὅτι πρόκειται περὶ ἀναγνωσμάτων ἀποκλειστικῶς ἐνδιαφέροντος τῶν μοναχῶν. Πόσον ἀπατώνται!

Ἀπὸ τὰ ἱερὰ κείμενα, τὰ γραφέντα μὲ τοὺς ἰδρωτάς τῆς ἀσκήσεως καὶ μέσα εἰς ἄμορφα καὶ αἰχμηρὰ σπήλαια, ἀνακύπτει μιὰ ζωὴ πνευμα-τική, ὠραία, ἡ ὁποία ἔχει ὡς κέντρον τὴν καθα-ρὰν καρδίαν, τὴν ἐξηγνισμένην καρδίαν.

Ἡ ζωὴ αὐτὴ διακρίνεται διὰ τὴν ἀπλότητά της, τὸν ἀγωνιστικὸν της χαρακτήρα, διαπνέε-ται ἀπὸ τὸ ἄρωμα τῆς χάριτος, εἶναι θυμίαμα εὖοσμον ἀναλίσκόμενον εἰς τὴν φλόγα τῆς ἀγά-πης τοῦ Γλυκυτάτου Σωτῆρος. Ὡς τοιαύτη δὲ δὲν ἔχει σχέσιν μὲ τὸν θορυβώδη ἔλεγχον τοῦ πλησίου, μὲ τὴν αἰσθημαίνουσαν ἀγωνίαν τῶν πόλεων καὶ δι' αὐτὸν ἀκριβῶς τὸν λόγον ὡφε-λεῖ ἐκεῖνους, οἱ ὅποιοι μελετοῦν τὴν ζωὴν αὐτὴν.

Ἀπὸ τῶν στηλῶν τοῦ Περιοδικοῦ μας θά φέ-ρωμεν μερικὰς σκηνὰς τῆς ἀγίας αὐτῆς ζωῆς; αἱ ὁποῖαι θά πρέπει νὰ γίνουν θεμέλιον τῆς ἐν Χριστῷ συγκροτήσεως.

Εἶναι καιρὸς νὰ προσέξωμεν ὀλίγον καὶ τὸν καταρτισμὸν τοῦ ἔσω ἀνθρώπου, διότι ἀρκετὰ διεσκορπίσαμεν τὴν ἀγίαν αὐτοῦ γαλήνην εἰς μαχητικὰς ἐκδηλώσεις.

—Ἐνας στρατιωτικὸς ἠρώτησε τὸν Ἀββᾶ (δηλαδὴ τὸν γέροντα) Μιῶ, ἐὰν ὁ Θεὸς δέχεται τὴν μετάνοιαν. Ἐκεῖνος ἀφοῦ τὸν ἐδίδαξε, τοῦ εἶπε:

—Ἐὰν σιγῇ τὸ στρατιωτικόν Σου ἔνδυμα, τὸ πετᾷς;

—Ὁχι, ἀλλὰ τὸ ράπτω καὶ τὸ χρησιμοποιῶ. Καὶ τότε ὁ γέρον τὸ ἀπήντησε:

Ἐὰν σὺ λυπᾷσαι τὸ ἔνδυμά Σου, ὁ Θεὸς δὲν θά λυπηθῇ τὸ ἰδικόν του πλᾶσμα;

Ἐνας ἀδελφὸς εἶπε εἰς τὸν Ἀββᾶ ποιμένα:

—Ἐκανα μίαν μεγάλην ἁμαρτίαν καὶ θέ-λω τρία χρόνια διὰ νὰ μετανοήσω.

Πολὺ διάστημα εἶναι, ἀπήντησε ὁ γέρον. Τότε μερικοὶ ἀπὸ τοὺς παρευρισκομένους ἡ-ρώτησαν:

—Φθάνουν τεσσαράκοντα ἡμέραι;

—Καὶ πάλιν πολὺ εἶναι, ἐπανέλαβε ὁ γέ-ρων· ἐγὼ ἔχω τὴν γνώμην, ὅτι ἐὰν μὲ εἰλικρί-νειαν μετανοήσῃ ὁ ἄνθρωπος καὶ ἀποφασίσῃ νὰ μὴ ἐπαναλάβῃ τὴν ἁμαρτίαν, καὶ εἰς διάστημα τριῶν ἡμερῶν δέχεται αὐτὸν ὁ Θεός.

Εἶπε εἰς τοὺς μαθητάς του ὁ Ἀββᾶς Ἀλώνιος:

—Ἐὰν θέλῃ ὁ ἄνθρωπος γίνεσθαι τέλειος ἀπὸ

ΕΥΑΓΓΕΛΙΚΑ ΔΙΔΑΓΜΑΤΑ

ΠΛΟΥΣΙΑ ΑΛΙΕΙΑ

(Λουκᾶ Ε 1—11)

Γραφικὴ ἡ εἰκὼν τῆς Εὐαγγελικῆς Περικοπῆς! Ἡ μικρὴ βαρκούλα τοῦ Πέτρου μεταβάλλεται εἰς ἄμβωνα ἀπὸ τὸν ὅποιον ὁ Κύριος ἀπευθύνεται εἰς τὰ πλήθη. Ἡ ἀπλότης τοῦ ὁμιλητοῦ, ὁ χῶρος τῆς ὁμιλίας, τὸ αὐθόρμητον τῶν ἀκροατῶν συνθέτουν μίαν κατανυκτικὴν πραγματικότητα, ἡ ὁποία ἀμέσως ἐπιβάλλεται.

Ἡ ἀλήθεια δὲν ἔχει ἀνάγκη ἐπιδείξεως, οὐτε πομπῶδους συνοδείας. Ὅπου καὶ ἂν λεχθῇ ζωογονεῖ.

Ἀλλὰ νὰ ὁ Θεὸς ὁμιλητὴς, ἀφοῦ ἀνεμόχλευσε τὰ βάθη τῶν ἀνθρωπίνων καρδιῶν, ἀφοῦ ἔρριψε τὸν σπόρον εἰς τοὺς πνευματικοὺς ἀγρούς τῶν ἀκροατῶν του, σκέπτεται μὲ στοργὴν καὶ τὰς ἐπαγγελματικὰς ἀνάγκας τῶν ἀλιέων.

—Ὁδήγησε, Πέτρε, τὴν βαρκούλα σου στὰ βαθειὰ τῆς λίμνης καὶ ρίξε τὰ δίχτυα.

Δειλά καὶ μὲ σεβασμὸ ἀπαντᾷ ὁ Πέτρος.

—Κύριέ μου, ὅλην τὴν νύκτα ἀγωνιζόμεθα, χωρὶς νὰ κάνουμε τίποτε· ἀλλὰ ἐπειδὴ τὸ λέγεις θὰ ρίξω καὶ πάλι τὸ δίχτυ.

Ἀξιοθαύμαστος ἡ ὑπακοὴ τοῦ Πέτρου. Δὲν φλυαρεῖ, δὲν ἀμφιβάλλει. Πειθαρχεῖ στὸ πρόσταγμα. «Ἐπὶ δὲ τῷ ρήματι σου χαλάσω τὸ δίκτυον».

Καὶ νὰ ἡ ὑπακοὴ φέρει πλουσίους τοὺς καρπούς τῆς «Καὶ τοῦτο ποιήσαντες συνέκλεισαν πλῆθος ἰχθύων πολὺ».

Μεγάλα τὰ θαύματα τῆς πειθαρχίας.

Ἡ πειθαρχία δέχεται πάντοτε τὴν εὐλογία τοῦ Θεοῦ. Ἡ πλουσία ἀλιείας τοῦ Πέτρου τὸ ἐπιβεβαιώνει.

Ἀλλὰ καὶ ἡ μετέπειτα ἀλιεία τῶν ψυχῶν, τόσο πλουσία καὶ τόσο ἀπροσδόκητος, ἦτο ὁ καρπὸς πειθαρχίας.

Ἡ πειθαρχία εἶναι δύναμις, ἡ ὁποία ἐστήριξε τὴν Ἐκκλησίαν.

Ἡ ἀντιλογία, ἡ αὐθάδεια, τὸ θράσος νεκρῶν τὴν Ἐκκλησίαν.

τὸ πρωτὶ ἕως τὸ ἀπόγευμα.

Ἀδελφέ, μὴ εἴπης, ^{***} ὅτι σήμερα θὰ ἁμαρτήσω καὶ αὐριον θὰ μετανοήσω. Τὸ αὐριον δὲν εἶναι δικό σου, τὸ ἔχει ὁ Θεός.

—Οἱ στοχασμοὶ αὐτοὶ διὰ τὴν μετάνοιαν ἐλήφθησαν ἀπὸ τὸ ψυχοφελές βιβλίον «Εὐεργετινός».

Παρακλήσεις

Παρακαλοῦμεν τοὺς ὀφειλόντας συνδρομὰς ἐφημερίδος ἢ διαφόρους πρὸς τὸν ἱερόν ἀγῶνα ὀφειλάς, ὅπως σπεύσωσι καὶ τακτοποιήσωσι αὐτάς. Ἐμβόσματα καὶ ἐπιταγαὶ μόνον πρὸς τὸν ταμίαν Ἰερομ. ΓΡΗΓΟΡΙΟΝ ΠΑΠΑΒΛΑΧΟΝ, Ὁδὸς Κάνιγγος 32—Ἀθήναι.

ΠΕΡΙ ΤΟ ΕΡΓΟΝ ΤΟΥ ΘΕΑΝΟΡΩΠΟΥ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενου)

Ἀφοῦ δὲ ἐνδιέτριψε 40 ἡμέρας ἐπὶ τῆς γῆς μετὰ τὴν ἐκ νεκρῶν ἀνάστασιν Αὐτοῦ, ἀνελήφθη ἐν δόξῃ εἰς τοὺς οὐρανοὺς, ὅπως ἐτοιμάσῃ ἡμῖν τόπον ἵνα εἴμεθα μετ' Αὐτοῦ (Ἰω: ιδ'. 3) καὶ ἐκάθισεν ἐκ δεξιῶν τοῦ Πατρὸς ἀπολαύων τῆς δόξης, ἣν *εἶχε* παρὰ τῷ Θεῷ Πατρὶ *πρὸ τοῦ τὸν κόσμον εἶναι* (Ἰωαν. ιζ'. 5). Τὴν ἀλήθειαν ταύτην, ἡ ὁποία ἀποτελεῖ ἐν τῶν οὐσιωδῶν κεφαλαίων τῆς Χριστιανικῆς πίστεως διακηρύττουσα ἡ Ἐκκλησία ὥρισε διὰ τῶν ἐν Νικαίᾳ καὶ Κωνσταντινουπόλει Οἰκουμεν. συνόδων ὁμολογίαν πίστεως εἰς τὸν *ἀναστάντα τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ κατὰ τὰς γραφάς· καὶ ἀνελθόντα εἰς τοὺς οὐρανοὺς καὶ καθεζόμενον ἐκ δεξιῶν τοῦ Πατρὸς*.

Ἐπειδὴ ὅμως τὸ νὰ διδάσκουν τὴν ἀλήθειαν καὶ προφητεύουν τὰ μέλλοντα ἦτο ἔργον τῶν προφητῶν εἰς τὴν ἐκκλησίαν τοῦ Νόμου τὰ δύο δὲ ταῦτα ἐπετέλεσεν ὁ Θεάνθρωπος Σωτὴρ διδάξας *τὴν ἀλήθειαν, ἣν ἤκουσε παρὰ τοῦ Θεοῦ* (Ἰωαν. η'. 40) καὶ προφητεύσας τὰ μέλλοντα (Μτθ: ι'. 16 22, ιν'. 24 52, ιστ'. 21, κ'. 18 19, κβ'. 1-14, κγ'. 32-39 κδ'. 2-31, κε'. 31 46, κστ'. 10 34) διὰ τοῦτο λέγεται Προφήτης. Ἐπειδὴ δὲ προσήνεγκεν *ἑαυτὸν προσφοράν καὶ θυσίαν τῷ Θεῷ* (Ἐφ: ε'. 2), *μεσίτης γενόμενος εἰς ἀπολύτρωσιν τῶν ἐν τῇ πρώτῃ διαθήκῃ παραβάσεων* (Ἐβρ. θ'. 15) λέγεται *Ἀρχιερεὺς μέγας* (Ἐβρ. δ' 14) *εἰς τὸν αἰῶνα* (Ἐβρ. στ'. 20). Ἐπειδὴ δὲ κατέλυσε τὸ κράτος: τὸ διαβόλου καὶ ἐσκύλευσε τὰ βασίλεια αὐτοῦ λέγεται *Βασιλεὺς βασιλέων καὶ Κύριος Κυρίων* (Ἀποκάλψ. ιθ'. 16).

II

Περὶ τῆς Θεοτόκου Μαρίας

Ἡ Ἀνατολικὴ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία δέχεται καὶ ὁμολογεῖ, ὅτι ἐκ τῶν δικαίων Ἰωακείμ καὶ Ἄννης γεννηθεῖσα ἡ παρθένος Μαριάμ, ἀφιερῶθη εἰς τὸν Θεόν, διήρχετο δὲ τὸν βίον ἐν ἀγνείᾳ, προσηυχῇ, εὐλαβείᾳ καὶ ἄρᾳ ταπεινοφροσύνη· ὅτι εἰς ἡλικίαν ὥριμον γενομένη ἐξελέγη παρὰ Θεοῦ ὡς ὄργανον τῶν προαιωνίων βουλῶν Αὐτοῦ περὶ τῆς σωτηρίας τοῦ ἀνθρώπου· ὅτι συνέβαλεν ἀσπόμενος διὰ τῆς ἐπ' αὐτὴν ἐπελεύσεως τοῦ Ἁγίου Πνεύματος τὸν Θεὸν Λόγον, δανείσασα εἰς Αὐτὸν σάρκα· καὶ ὅτι ἔτεκεν Αὐτὸν κατὰ τρόπον ἀνέκφραστον μεῖναισα παρθένος καὶ μετὰ τόκον. Ὡς τεκοῦσα λοιπὸν Χριστὸν τὸν Θεὸν λέγεται *Θεοτόκος*. Τὴν ἀλήθειαν ταύτην διετύπωσε σαφῶς ἡ ἐν Ἐφέσῳ Γ'. Οἰκουμένη Σύνδος καθορίσασα ἐν τῷ ὅρῳ αὐτῆς ταῦτα: *Κατὰ ταύτην τῆς ἀσυνχύτου ἐνώσεως τοῦ τελείου Θεοῦ μετὰ τοῦ τελείου ἀνθρώπου ἐννοίαν, ὁμολογοῦμεν τὴν Ἁγίαν παρθένον Θεοτόκον, διὰ τὸν Θεὸν Λόγον σαρκωθῆναι, καὶ ἐνανθρωπήσαι, καὶ ἐξ αὐτῆς τῆς συλλήψεως ἐνῶσαι τὸν ἐξ αὐτῆς ληφθέντα νάον*. Ὡς διατηρήσασα δὲ τὴν παρθενίαν αὐτῆς καὶ ἐν τῇ συλλήψει καὶ μετὰ τὴν τὴν γέννησιν τοῦ Θεοῦ λέγεται *ἀειπαρθένα*. Τὴν ἀλήθειαν ταύτην, ἡ ὁποία ἀπορρέει ἀπὸ τὴν ἀποστολικὴν παράδοσιν ὑπερεξόχως διετύπωσαν οἱ θεῶι

Γεγονότα καὶ Κρίσεις

Ἑναρξεις τῶν Κατηχητικῶν Σχολείων

Γνωστοποιούμεν εἰς πάντας τοὺς εὐσεβεῖς γονεῖς καὶ εἰς τοὺς εὐσεβεῖς; υἱοὺς καὶ τὰς θυγατέρας αὐτῶν ὅτι τὰ κατηχητικὰ Σχολεῖα τῆς Ἐκκλησίας μας ἀρχοῦνται: 1) Τὸ μὲν ἀνώτερον τὴν Κυριακὴν 22 Σεπτεμβρίου π. ἡμ. ὥραν 4 μ.μ. ἐν τοῖς Γραφείοις τῆς Ἐκκλησίας τὸ δὲ κατώτερον τὴν ἐπομένην Κυριακὴν 29 ἰδίου μηνός.

Ἀπὸ τὴν Σοφίαν τῶν Πατέρων

Ἱεροῦ Χρυσόστομου

«Ποῦ μοι νῦν οἱ μὴδὲ τὰς ἐκ χρημάτων τῷ Θεῷ προσφορὰς προσκομίζοντες; Ἐπὶ τῷ Δεσπότη σήμερον παῖδας ἀπαλούς προσήγαγε μήτηρ, καὶ οὐκ ἐνάγκησεν ἐκ τῶν σπλάχνων θυσίαν προσφέρουσιν· πολλοὶ δὲ ἡμῖν καὶ περὶ ὀβολῶν ἐν καιρῷ μικρολογοῦνται προσκομιδὴν. Ἀλλ' ἡμεῖς τῷ Θεῷ καὶ ψυχῶν καὶ χρημάτων καὶ σωμάτων προσκομιδὴν προσάγωμεν, ἐπὶ πᾶσιν δοξάζοντες Χριστόν, ὃ ἡ δόξα καὶ τὸ Κράτος εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν».
(Εἰς τοὺς Μακκαβαίους διμιλία Γ')

Ἀγρυπνία

Τὴν πρώτην τοῦ προσεχοῦς μηνός Ὀκτωβρίου, ἑορτὴν τῆς Γοργυπηκόου, θὰ τελεσθῇ ἱερὰ ἀγρυπνία, εἰς τὸν παρὰ τὴν συνοικίαν Βύρωνος—Μαγνησίας 21.—Ἱερὸν Ναὸν τῶν ἁγίων Πάντων, ὅπου ἡ θαυματουργὸς εἰκὼν τῆς Παναγίας.

Περίοδος πνευματικῆς σπορᾶς

Ἀρχίζουσιν ἤδη τὰ μαθήματα τῶν Κατηχητικῶν Σχολείων. Πόσον σοβρὰ εἶναι ἡ ἀποστολὴ τῶν κατηχητικῶν διαφαίνεται ἐκ τῆς δσημέραι αὐξανόμενης ἐπικινδύνου ἐπιτροπῆς τῆς νεολαίας. Τὸ κατηχητικὸν καὶ τὸ σοβαρὸν ἐντυπον θὰ ἀναγκασθῶσιν κάπως τὸ ρεῦμα. Αἱ δυνάμεις καὶ οἱ δυνάμενοι ἔχουν ὑποχρέωσιν νὰ βοηθήσουν τὴν Ἐκκλησίαν ἐπιτροπὴν καὶ τὴν Παναγίαν τὴν Ὁδηγήτριαν εἰς τὴν ὁργάνωσιν τῆς Ἐκκλησιαστικῆς ἀγωγῆς. Ὁ θερισμὸς πολὺς οἱ ἐργάται ὀλίγοι.

Νεκρολογία

Εἰς Θεσσαλονικὴν ἀπεδήμησε ἡ εὐσεβὴς οἰκοδόσποινα Σοφία Μπακιρτζή. Τὴν νεκρώσιμον ἀκολουθίαν ἐψάλλαν εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν Ἀγίου Νέστορος, οἱ ἱερεῖς Σόββας Παπαδόπουλος, Στυλιανὸς Μουῦς καὶ Ἀρχιμανδρίτης Στ. φανὸς Τσίκουρας. Οὗτος ἐξεφώνησε ἐπικηδεῖον λόγον συγκινήσας τὸ ἐκκλησίασμα.

ὕμνωδοι τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας: προσφυῶς τὸ ἐν τῇ ἐρυθρᾷ θαλάσῃ θαῦμα εἰς τὴν Θεοτόκον προσαρμόζοντες τότε λέγει ὁ θεῖος ὕμνωδός: *Τότε τὸν βυθὸν ἐπέβυσεν ἀβρόχως Ἰσραὴλ· νῦν δὲ τὸν Χριστὸν ἐγέννησεν ἀσπέργως ἡ παρθένος.* Ἡ θάλασσα μετὰ τὴν πύρρον τοῦ Ἰσραὴλ ἔμεινεν ἄβατος, ἡ ἀεμπτος μετὰ τὴν κήσιν τοῦ Ἑμμανουὴλ ἔμεινεν ἄφθορος· ἀλλαχοῦ δὲ ψάλλει: *Ἀλλότριον τῶν μητέρων ἡ παρθενία καὶ ξένον ταῖς παρθένοις ἡ παιδοποιεῖα· ἐπὶ σοὶ Θεοτόκε ἀμφοτέρω ὠκονομήθη δι' ὃ σε πᾶσαι αἱ φυλαὶ τῆς γῆς ἀπαύστως μεγαλύνουмен.* Καὶ ἀλλαχοῦ ὑπὲρ ἔννοιαν συλλαβοῦσα Θεόν, τῆς φύσεως θεσμοῦς ἔλαθες κόρη· σὺ γάρ ἐν τῷ τίκτειν τὰ μητέρων διέδρας, ρευστὴ φύσις περὶ καθεστῆκυτα ὄθεν ἐπαξίως ἀκούεις. *Χαῖρε κεχαριτωμένη ὁ Κύριος μετὰ σοῦ.*

Ἡ δραστηριότης τῶν τελευταίων ἡμερῶν

Ὡς καὶ εἰς τὴν πρώτην σελίδα ἀναγράφομεν, ἐπιτροπὴ ἀπὸ τοῦς Πανοσιολογ. κ. Χρυσόστομον Κιούσην, κ. Θεοφίλον Τσίρμπαν, τὸν ἱερομόναχον κ. Γρηγόριον Παπαβλάχον, τοὺς Θεολόγους κ. Σταῦρον Καραμήτσον καὶ τινα ἀνταποκριτὴν τῆς «Φωνῆς Ὁρθοδοξίας» ἐπεσκέφθησαν εἰς Κηφισίαν τὸν Πατριάρχην Ἀλεξανδρείας, μεθ' οὗ συνωμίλησαν ἐπ' ἀρετὸν.

—Τὸν Πατριάρχην ὡσαύτως ἐπεσκέφθησαν ὁ Πανοσιολ. Ἀρχιμανδρίτης κ. Χρυσόστομος Νασλίμης καὶ ὁ ἐξ Ἀγίου Ὁρους Ἱερομόναχος κ. Ἰγνάντιος Ἰβηοίτης.

—Τέλος Ἐπιτροπὴ ἐκ Πειραιῶς ὑπὸ τὸν τέως πρόεδρον κ. Κων)νον Θεοφάνους ἀνῆλθε καὶ ὑπέβαλεν τὰ σέβη ἐκ μέρους τῶν ὁμοφρόνων ἀδελφῶν τοῦ Πειραιῶς.

—Συνετάχθη, ἐντολὴ τῆς Ἐκκλησίας Ἐπιτροπῆς, ὑπὸ τῶν Θεολόγων ὑπόμνημα πρὸς τὴν Ἱεραρχίαν καὶ ἐνεκρίθη ἀναγνωσθῆν ἐν συνεδριάσει. Ἐντὸς τῶν ἡμερῶν κυκλοφορεῖ.

Ῥπερβάλλουσai φιλοφρονήσεις !!

Ἡ χώρα μας δύναται ἀσφαλῶς νὰ δέχεται τὴν ἐπίσκεψιν τῶν πάντων, ἑτεροδόξων καὶ ἑτεροθρήσκων ἀκόμη. Τοὺς ἐπισκέτας αὐτοὺς ἔχει ὑποχρέωσιν νὰ φιλοξενῇ καὶ νὰ προστατεύῃ. Δὲν ὑπάρχει ὅμως οὐδεὶς λόγος νὰ κατέρχεται εἰς Πειραιᾶ καὶ νὰ ὑποδέχεται ἐπισήμως παπικὸν ἀνώτερον κληρικόν, ὡς συνέβη τελευταίως μετὰ τὸν παπικὸν ποιμένα Ἀμερικῆς Σπέλμαν. Εἰς τὴν Ἐκκλησίαν ἔχει θέσιν ὁ εὐπρεπὴς σεβασμός, ὅχι ὅμως καὶ τὸ πρωτόκολλον τῆς διπλωματίας.

Οἱ δολιοφθορεῖς

Ἐξ ἐγκύρων πηγῶν πληροφοροῦμεθα, ὅτι ἀνώτατοι ἀξιωματοῦχοι τῆς Ἐκκλησίας Ἱεραρχίας τῆς Αὐτοκεφάλου Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας, εἶναι διατεθημένοι νὰ συστήσουν τὴν περιφρονητικὴν ἀδιαφορίαν πρὸς τοὺς παλαίημερολογίτας, φρονούντες, ὅτι οὗτοι μόνον τὸν θά ἀποσυντεθῶσιν. Τὰς ἀπόψεις των στηρίζουν, ὡς ἐπληροφορήθημεν, εἰς τοὺς ἐλευθέρους σιοπευτάς !! οἱ ὅποιοι εἴτε κληρικοὶ εἶναι εἴτε λαϊκοί, ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦ παλαίημερολογίτου δροῦν ἀποσυνθετικῶς μὴ ὑπακούοντες εἰς τὴν ὑπάρχουσαν ἡγεσίαν. Καὶ εἶναι βεβαίως γεγονός, ὅτι κακῶς ὑπολογίζουσιν οἱ οὗτοι σκεπτόμενοι παράγοντες τῆς κρατούσης Ἐκκλησίας· πάντως ἄς πληροφορηθῶσιν τοὺς θριάμβους των οἱ δολιοφθορεῖς τοῦ ἀγῶνος καὶ ἄς τὸ ἔχει ὑπ' ὄψιν του καὶ ὁ εὐσεβὴς λαός.

Ἡ πινήγυρις τῶν Τριῶν Παρθένων

Μετὰ σεμνότητος ἐτελέσθη ἡ πινήγυρις τοῦ ἡμετέρου Ἱεροῦ Ναοῦ ἐν Ρούφ, τῶν ἁγίων Τριῶν Παρθένων. Σχετικῶς ὁμίλησε ὁ ἐκ Βόλου Ἀρχιμανδρίτης κ. Χρυσόστομος Νασλίμης. Εἰς τὸν καλὸν ἐφημέριον καὶ τοὺς εὐσεβεῖς Ἐπιτρόπους εὐχόμεθα νὰ εἶναι καλά.

Εὐχαὶ τοῦ Διοικ. Συμβουλίου Γ.Ο.Χ. ἑαυμένων Θεο)νίκης πρὸς ἐκλεκτοὺς ἀρραβώνας

Μετὰ ιδιαίτέρας χαρᾶς ἐπληροφορήθημεν τὴν ἀμοιβαίαν ὑπόσχεσιν γάμου, τῶν ἐκλεκτῶν μας νέων Ἀθανασίου Α. Γράμπα καὶ τῆς δίδος Ἑλπίδος Ι. Τζιβανίδου. Τὸ γεγονός συγκινεῖ βαθύτατα πάντας τοὺς ἀδελφούς δεδομένου ὅτι ἀμφότεροι οἱ νέοι τυγχάνουσι τέκνα εὐσεβῶν γονέων, διακρινομένων διὰ τὴν ἀφοσίωσιν των πρὸς τὸν ἱερὸν ἡμῶν ἀγῶνα.

Τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τῶν Γ.Ο.Χ. Κυμνήων Θεσσαλονίκης, τοῦ ὁποῦ ἐκλεκτὸν μέλος τυγχάνει καὶ ὁ κ. Α. Γράμπας, εὐχεται εἰς τοὺς μνηστευθέντας ταχεῖαν τὴν στέψιν καὶ πᾶσαν ἀπὸ Θεοῦ εὐλογίαν.